Bob Avakian’ın Mark Rudd’a Cevabı: 1960’lardan Çıkartılacak Dersler ve Gerçek Bir Devrime Olan İhtiyaç

22.03.2020 • Bob Avakian'ın Yazıları • Yeni Komunizm

Editörün Notu: *Bob Avakian’ın Weather Underground organizasyonu içinde yer alması ile tanınan Mark Rudd’a yanıtı, 19 Mart 2020 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır. Yeni komünizm taraftarlarının gerçekleştirdiği çeviriyi web sitemizde okurların dikkatine sunarız.*

Kaynak için bkz: https://revcom.us/a/639/bob-avakian-responds-to-mark-rudd-en.html

---

Çocukça Öfkeler ve İfadeler Bu Canavarca Sisteme Karşı Tek Alternatifimiz Değil!

Geçenlerde (6 Mart Cuma 2020) New York Times’ta altmışlı yılların radikal isimlerinden Mark Rudd tarafından bir yazı (Politik Tutku Şiddete Dönüştü) kaleme alındı. Times’ın editörünün Rudd tarafından yazılmış bu yazıyı seçmesinin nedenini sezmek çok da güç değil. Rudd bugün toplumda kendi deyimiyle ‘’aşırı sağ’’ tarafından icra edilen belirli şiddet olaylarının ve bunların toplum üzerinde yaratabilecekleri tehlikenin altını çizerken aynı zamanda arzulanan ve arzulanabilir olan tüm toplumsal değişikliklerin yaşanabilmesinin tek meşru yolunun şiddet içermeyen eylemler olabileceğini ve bu yolda kullanılacak bütün şiddetten vazgeçilmesi gerektiğini savunuyor. Rudd’un bu yazıdaki şahsi motivasyonları bir tarafa, bu yazının içeriğindekiler ve endişeler olduğu gibi Times’ın editörü ve bu sistemin yönetici sınıfının temsilcileriyle aynı çizgidedir: Çünkü onlar da süregitmekte olan sosyal sistemin normlarına Trump ve müttefiklerinin (Rudd’un deyimiyle ‘’aşırı-sağ’’) ciddi bir tehdit olduğunun farkındalar, ve daha temelde esas endişelendikleri nokta, özellikle toplumun derinlemesine bir şekilde polarize olduğu ve ‘’toplumsal huzursuzluğun’’ had safhada olduğu bir zamanda toplumsal hareketlerin ve toplumsal çatışmaların belirli bir çerçevenin içine hapsolup sınırlanabilmesi ve

böylelikle varolan sisteme bir tehdit barındırmaması. Ve şüphesiz ki “1960lı Yılların Radikali” olarak tanımlanan birinin, ‘’radikal’’ taraftan birinin, ‘’makul olan’’ ve bu sistemin başka bir alternatifi olmadığını iddia eden tarafa geçmesi onlar adına oldukça iyi bir durumdur.

İşte bu yüzden -çünkü Rudd’un iddia ettiği üzere 1960’lı yılların radikal hareketlerine dahil olmuş biri olarak, baskıya ve sosyal eşitsizliğe karşı nasıl mücadele edilmesi ve edilmemesi gerektiğiyle ilgili uluslararası prensipler ve kritik dersler çıkartmıştır- Rudd’un iddialarının, ve özellikle onun vazgeçtiklerinin, nelerden vazgeçip nelerden vazgeçmememiz gerektiği meselesinin nasıl ele alınıp, ileriye taşınacağı konusunda bilimsel bir temele oturtulmuş ve o temelde ilerleyen bir incelemenin yapılması önemlidir.

1960’ların sonlarında (ve 70’lerin başlarında) Rudd, Weather Underground’un bir üyesiydi. Kendisinin de ima ettiği gibi Weather Undeergorund’u oluşturan insanlar SDS’in (Demokratik Toplum İçin Öğrenciler’in) parçalarıydılar, ki bunlar 1960’larda dönemin radikal başkaldırılarının tavan yaptığı bir zamanda sayıları binleri bulan kitlesel bir organizasyon olmuş ve kelimenin tam anlamıyla devrimci duyguları olan milyonlarca öğrencinin temsilcisi olmuşlardı. Siyahlara karşı ve Amerikan’ın Vietnam’da yaptığı kitlesel katliamlar bir şekilde sistemin doğasına bağlıydılar, işte bu noktada SDS bu duruma nasıl devrimci bir çözüm bulunabileceği sorusuyla çıkış yaptı, ancak bunun tam olarak ne anlama geldiği ve nasıl gerçekleştirilebileceği ile ilgili bu temel meselelere farklı trendler ve yaklaşımların ortaya çıkması sonucu organizasyon pek çok farklı eğilime bölündü, ve bunların her biri bu temel sorulara farklı yaklaşımlar getiriyordu. Bu noktada Weather Underground öfkeden çılgına dönmüş ve artık siyasi çalışma ile kitleleri kazanma düşüncesinde sabrı tükenmiş ve bunun yerine “uyarıcı terör” yoluyla kitleleri devrimci harekete dahil etmek isteyen eğitimli gençliğe bir ifade şansı verdi. Gerçeklere uygun ve derinlemesine gözlemlerinden birinde Rudd, bu sistem tarafından Amerika’da ve Vietnam’da işlenen inanılmaz sayıdaki suçun Weather Underground’un rasyonel olarak baş edebileceğinden çok daha fazlası olduğunu anladı. Ve böylece onlar da gerçeklikten ve devrime bilimsel, ciddi bir yaklaşımdan kopuk yeni bir temel edindiler. O zamanların yaygın devrimci hareketlerinden birine dahil olan ve insanların sisteme karşı haklı öfkelerinden politik ve ideolojik dejenerasyonlarıyla yüzleşip, bunlara karşı gelmiş birinin şimdi bu fikirleri yansıtıyor olması aklıma Allen Ginsberg’in *Baykuş* şiirinin güçlü başlangıç dizesini getirdi: “Dönemimin bazı en iyi

insanlarının (zamanla) delilik tarafından yok edildiğini gördüm.”

Ne yazık ki, Rudd gibi birinin bu delilikten “iyileşebilmesi” de ancak başka bir politik ve ideolojik ‘’çılgınlığa’’ dahil olması ile mümkün olmuştu. O da, bu sistemin yarattığı devasa suçların bir şekilde reformist hareketlerle çözümlenebileceğiydi… ki bu da bu sistemi tamamen iktidarda tutmak anlamına geliyordu. Weather Underground’un önceki pozisyonundan vazgeçilmesi gereken nokta, bu suçlu sistemi alaşağı edip, gerçek bir devrim yapmak için milyonları harekete geçirebilecek bir süreci terk etmiş olmasıdır. Vazgeçilmemesi gereken nokta ise, bütün bu sisteme karşı duyulan derin öfke ve bu suçlara bir son verebilmek için gerekli olan kararlılıktır, ki bu da realitede ancak kitleler tarafından, milyonlar tarafından gerçekleşebilecek gerçek bir devrim ile mümkündür.

Kitlesel Organize Şiddet Sistemi

Rudd ‘’polis ve federal hükümet tarafından amansızca hedef alınan’’ siyahi devrimcileri örnek gösterirken dönemin önde gelen siyahi devrimci liderlerden olan Rap Brown’un söylediği apaçık hakikati ‘’unutmuş’’ görünüyor: *“Şiddet, vişneli turta kadar Amerikandır.’’*

Bu sistem altında polis her yıl binlerce insanı öldürüyor ve milyonlarcasını da bu şiddete maruz bırakıyor, özellikle de farklı etnik kökenlerden insanlar devamlı olarak tacize ve şiddete maruz kalıyor. Milyonlarca Siyah ve Latino erkeği, ve gittikçe artan sayıda kadın tutuklanıyor ve hapishanelerde tutuluyor ve milyonlarcası da ‘’adalet sisteminin’’ içerisinde kalacak şekilde tuzağa düşürülüyor. Aynı zamanda, Amerika desteklediği müttefikleri ile birlikte Ortadoğu’da ve dünyanın daha pek çok köşesinde toplu katliamlara devam ediyor.

Rudd bunların bazılarını kabul eder, ancak daha sonra tarihi çarpıtarak bir kere daha rasyonel ve mantıklı bir çizgiden çıkarak sistemin içerisinde olabilecek şiddetsiz eylem harici her türlü eylemden vazgeçilmesini ister. Ve tabii ki, dönemin konvensiyonlarını bilen hiç kimseye sürpriz olmayacaktır ki Rudd metaforik açıdan bileğini burkmasının kapsamında ‘’kimlik politikalarının’’ çarpıtmalarına zorunlu olarak boyun eğer. Ve okuyucularına Weather Underground’u oluşturan kişilerin ‘’beyaz, orta sınıf, kolej eğitimli çocuklar’’ olduklarını hatırlatır. Hemen akabinde de şu gelir:

“Hepimiz bu ülkenin şiddetini ve savaşını durduramamanın yasıyla alt edilmiştik. *Bu utanç ayrıca bizim sınıfsal ve ırksal imtiyazlarımızdan kaynaklıydı. Vietnam’da sistematik bombardımanlara maruz kalanlar veya Mississippi’de ırkçı çetelerle ve ırkçı şeriflerle karşı karşıya gelenler bizler değildik.*” (italik eklenmiştir)

Herhangi biri bütün bu argümanı ve özelliklede italik olarak belirttiğim bölümü basit bir **“Ne Olmuş Yani?!”** sorusuyla bertaraf edebilir. Ancak bu daha derin şekilde irdelenmeyi hak eden bir meseledir. Her şeyden önce, Rudd (Siyahi devrimcilerin polis ve hükümet tarafından acımasız baskıya maruz kaldığını ifade eder), bu Siyahi devrimcileri ve sivil haklar hareketinin kısıtlılıklarından daha ileri seviyelere geçerek Siyahların kurtuluşunu talep etme ve bunu Üçüncü Dünya’daki kurtuluş mücadeleleriyle ilişkilendirme pozisyonu olan Siyahi devrimciler, eğitimli gençler de dahil olmak üzere o zamanların (devrimci bir yönelim) daha devrimci bir yönelime doğru (o zamanların görüşü) Çin’den gelen devrimci komünizmin yanı sıra çeşitli devrimci milliyetçi ve diğer çelişkili eğilimler de dahil olmak üzere, çelişkili eğilimler kompleksini içeren bilinen bir ifade ile “karmaşık bohça” olduğunu unutur görünmektedir. Rudd’un argümanı burada yine döneminin yönetici sınıfı ve Vietnam savaşını destekleyen sağ siyaset savunucularının çizgisiyle uyumlu gözükmektedir. Ne de olsa, onlar da savaşa karşı örgütlenmiş öğrencileri savaşa hizmet sunmaktan ‘’paçayı kurtaran’’ ayrıcalıklı orta sınıf veletleri olarak lanse etmişlerdi. Bu bakış açısı hiç de ‘’ırksal ve sınıfsal ayrıcalığı’’ olmayanların -siyahiler, Meksika kökenliler ve Porto Rikolular- ki bu kesimlerin gençleri bu savaşta orantısız bir şekilde ölmüştür, bu savaşa karşı ne kadar yaygın bir şekilde mücadele verdiklerini ve de savaşa karşı olan Amerikan askerleri ve gazilerinin de yer aldığı hareketlerde öğrenci hareketlerine nasıl ilham olduklarını görmezden gelir niteliktedir. Başka şeylerle de beraber, gerçeklik Rudd’un ortaya koyduklarının güçlü bir reddini içerir. Rudd’un bahsettiği ve Weather Underground’u oluşturanların ‘’ırksal ve sınıfsal ayrıcalıkları’’ olan insanlar oldukları ve bu şiddete maruz kalmadıklarından ötürü ortaya çıkan bu utanç durumları tutarsızdır. Tam aksine, bütün bunlara *doğrudan maruz kalmamalarına rağmen* bundan ötürü öfke duymaları ve bunu durdurmak adına bir şeyler yapmaya *kararlı olmaları* işte bu tam anlamıyla doğru bir oryantasyondur. Onların problemleri sadece Vietnam’da ve Amerika’da yapılan bu katliamları değil, yapısı gereği bütün bu suçları devamlı olarak işleyen bu sistemi durduracak devrimci kitle

hareketini kurma yolunu reddetmeleri ve terk etmeleridir. Yaptıkları şey yalıtılmış eylemlere çekilme içerisinde gerçekleşen yanlış yönlendirilmiş şiddet ile beraber objektif olarak devrimci bir kitle hareketinin kurulması önünde bir engeldir.

Rudd, Weather Underground'un bir bomba hazırlarken -Rudd'a göre bu bomba Fort Dix askeri üssünde bir dans etkinliği sırasında patlatılacaktı ve dansta siviller de yer alacaktı- örgütün hayatını kaybeden üyelerine değinirken, böylesi bir bombalama eyleminin, eğer başarıya ulaşsaydı çok daha geniş ve acımasız bir hükümet baskısıyla yüzleşeceği ve bu baskının sadece harekete değil, ayrıca dönemin bütün yaygın kitle hareketleri, direnişleri ve devrimcilerinin de yüzleşmek zorunda kalacakları bir baskıya dönüşeceğini söylerken esasen doğruyu söylemektedir. Ancak Rudd, o gün Fort Dix askeri üssünde konuşlanmış olan Amerikan askerlerinin portresini çizerken gerçeği çarpıtmaktadır. Hayır, onlar Rudd'un söylediği gibi "değerli vatandaşlarımız ve komşularımız" değillerdir. Onlar çok daha başka bir şeylerdir, çok daha başka ve çok daha kötü: onlar, Vietnam halkını, milyonları kıyımdan geçiren *kitlesel ölüm ve yıkım makinesinin parçasıdırlar*. Onlar bu sistemin ordusunun emperyal çıkarlarının hizmetindedirler ve bunu korumakla görevlidirler. Aslında bu yukarıda da belirttiğim gibi Rudd'un bahsettiği zamanlarda (70'ler) çok sayıda askerin de fark etmeye başladığı bir durumdu. Hatta binlercesi açık bir şekilde uygulanması emredilen suçlara karşı isyan ediyor, ve de bunlara karşı ordu içinde ve dışında yapmaları istenen kitlesel savaş suçlarına ve insanlık suçlarına karşı cephe alıyordu.

Fort Dix üssündeki dansın bombalanması kesinlikle yanlış ve zararlı bir eylem olurdu. Ancak Amerikan askerleri o zaman ve şimdi hiçbir şekilde ''değerli vatandaşlarımız ve komşularımız'', hele şimdilerde daha az olsa kullanılsa da ''kahramanlar'' olarak kabullenilmeyi hak etmiyorlar. Tam aksine işledikleri suçlardan ötürü kınanmalılar ve devam etmekte olan bu suçları yaratan, devasa kıyımlara ihtiyaç duyan sisteme karşı politik direnişin bir parçası olmaya çağrılmalılar, bu mücadele Vietnam savaşı sırasında pek çok devrimci zihniyetli insan tarafından ortaya konmuş ve askerler arasında hem bu savaşa hem de sonrakilere karşı da ciddi bir muhalefet oluşturmayı başarmıştı.[1]

Devrimi reddetmesinin yanında, Rudd aynı şekilde 1960'lardan beri devam eden ayaklanmalar sonucunda ''solun'' şiddeti kontrol etmede güçlü bir konsensüs oluşturduğunu savunuyor. Ve şöyle ekliyor: Bu şiddet toplumsal yapımızı bir kere daha tehdit ediyor, bu kez aşırı sağ tarafından.

Öncellikle ve temel olarak bu şiddeti uygulamaya koyanlar yalnızca ''aşırı sağcılar'' değillerdir, bu sistemin "solunda" olanlar da (Demokrat Partidekiler de) dahil bütün bu sistemin kendisi şiddeti uygular. Rudd'un bahsettiği ''soldaki" şiddet püskülü Demokrat Parti midir? Demokrat Parti ve onun tepesindekiler şiddetten vazgeçtiler mi? HAYIR, vazgeçmediler ve vazgeçemezler de. Onların sistemleri devamlı olarak şiddetti yaratıyor ve buna ihtiyaç duyuyor – bu sistem kitlesel şiddet olmadan kendini yaratamaz ve varolamaz.

Reform vs. Devrim

Rudd yanlış bir dikotomi uyguluyor: Şeyleri resmederken, şiddeti, ya kitlelerden izole küçük bir gruba mahsus kılıyor ya da şeyleri reformist çizgide kısıtlayarak yalnızca şiddet olmadan ulaşılabilecek bir hale getiriyor. Peki ya bu sistemi gerçekten alaşağı etmek isteyenlerin ve yerine çok daha iyi bir sistem getirmek isteyenlerin gerçek devrimci mücadelelerine ne olacak? Elbette kitlesel şiddet içermeyen mücadelelerin, gerçekten baskıya ve zorbalığa karşı gelen bu mücadelelerin amaçları devrimden uzak olsa da, bunların çok önemli ve pozitif rolleri vardır. Bunun çok önemli bir örneği 'Refuse Fascism' isimli kitlesel gösteriler düzenleyen ve amacı Trump/Pence faşist rejimini şiddet kullanmadan göndermek olan oluşumdur. Ancak şeyleri şiddet karşıtlığına indirgemek, her koşulda bunu uyulması gereken *mutlak bir prensip* olarak göstermek, milyonlar tarafından taşınacak ve bu sistemi alaşağı etmek için *koşullar el verdiğinde* verilecek devrimci bir mücadeleye karşı çıkmaktır. Ve bu en azından objektif olarak bu canavarca sistemin ve onun aşırı şiddet uygulayan kurumlarının (özellikle de polis ve ordu) kurallarını burada ve bütün dünyada olabildiğince nefretle ve şiddetli bir şekilde dayatmasına izin vermektir. Niyeti ne olursa olsun, aslında Rudd'un yaptığı da budur.

Bahsetmiş olduğum şekilde:

“Adaletsizlik ile mücadelede verilen bazı hükümet tavizleri, örneğin sivil haklardaki düzenlemeler: çocuk olarak ülkeye gelen bazı göçmenlere geçici legal statü sağlayan DACA; kürtaj hakkı ve eşcinsel evliliğine onay veren mahkeme kararları gibi mücadeleler gerçekten büyük çabalarla elde edilmiş kazanımlar olmuştur, ancak bunlar kısmi zaferlerdir, bir kısım baskılarla mücadele ederken bütün bu baskı düzeninin veya bu baskının kaynağının -yani bu sistemin- bütün olarak ortadan kaldırılması söz konusu olamamıştır. Ve de bu kısmi zaferler kazanılmış dahi olsa, bu sistem iktidarda kaldığı müddetçe bu kazanımlara saldıracak, bunları baltalayacak ve bu kazanımları tersine çevirmek isteyecek çok kuvvetli güçler olacaktır.”[2]

Rudd sadece altmışlardaki duruşunu, sisteme karşı muhalefeti ve nefretin (aynı nefret onu çok yanlış yerlere de götürmüş ve kendisi bizatihi pratiğe geçirmemiş olsa dahi, bu fikri içselleştirmiştir, o da kitlelerin devrimci mücadelesinden kopmuş çocukça bir şiddet eylemi serisidir) konusundaki doğruluğu ve haklılığıyla ilgili duruşunu tersine çevirmekle kalmıyor daha da ileri giderek ‘’aşırı sağ” tarafından temsil edilenleri önemsiz gösteriyor ve şöyle söylüyor :

İşin garibi şunu anlıyorum: Beyaz üstünlenmeciliğini bir kenara bırakın ve acıya son verin, bu durum benim ve arkadaşlarımın elli yıl önce yaptıklarından pek de farklı değil.

Hayır, bu kesinlikle çok farklı – arada çok derin bir fark var! Weather Underground’un oryantasyonunda problemli olan ciddi sıkıntılar bir yana, bu sistemin suç dolu yapısına ve getirilerine karşı Weather Underground’u bir nevi çılgınlığa sevk eden, doğru yönlendirilmemiş bu öfkenin, diğer yanda sistemin ihtiyaç duyduğu bütün baskı ilişkilerini ve zalimlikleri büyük bir kararlılıkla, en uç şekillerde ve tarzda uygulamak ve de güçlendirmek isteyen şiddetli fanatik faşistlerle hiçbir benzerliği, hele de bir eşitliği kesinlikle yoktur. Rudd’un yorumları bugünlerde trend olan ‘’aşırı sağa’’ bir çeşit ‘’meşruluk kazandırma’’ ve bunun da ötesinde muğlak bir şekilde, yönetici sınıfının güçlü bir bölümünün Cumhuriyetçi Parti içerisindeki hatta özellikle Trump/Pence rejiminin içerisindeki toplumun belirli bir bölümünü temsil eden ve bu Parti’nin merkez üssü konumundaki kesinlikle faşist olan güçlere de bir meşruluk kazandırma girişimidir.

Beyaz üstünlenmeciliği kazayla oluşmuş bir şey değildir, bu faşizmin tam da kalbinde yatan bir şeydir, basit bir şekilde azaltılamaz (“uzaklaştırılamaz”), tam anlamıyla fark edilmesi ve bununla güçlü bir şekilde mücadele edilmesi gerekir.

Rudd’un burada bu faşistlerle kurduğu empatinin temelini “kendi ülkelerinin ellerinden kayıp gittiği düşüncesinden ötürü yaşanılan yas’’ durumu ifade eder. Peki gerçekten bu ‘’yaşadıkları kayıplar’’ nedir ve “yeniden büyük yapmak’’ istedikleri bu ‘’kendi ülkeleri’’ tam anlamıyla ne ifade eder?

Daha önce de belirttiğim gibi:

“Konfederasyon ve günümüz faşistleri arasında doğrudan bir bağlantı vardır, ve de beyaz üstünlenmecilikleri ile LGBT bireylere ve kadınlara duydukları açık iğrenme ve nefretin yanı sıra bilimi ve bilimsel yöntemi ısrarlı bir şekilde reddetmeleri, ‘’Önce Amerika’’ şeklinde çiğ bir jingoizmi ve ‘’batı medeniyetinin üstünlüğünü’’ pompalamaları, askeri güç çığırtkanlıkları ve şiddetli bir şekilde arzu duydukları ve ülkeleri yok etmek için savurdukları nükleer silah tehditleri arasında doğrudan bir bağlantı vardır.”[3]

Ve burada Afrikalı-Amerikalı bir teolog olan Hubert Locke’tan bir alıntı yapmanın önemli olduğunu düşünüyorum, kendisi özellikle bu faşist gücün içerisinde önemli bir rol oynayan Hristiyan köktendincileri işaret ederek şöyle diyor:

“Bugün dinci sağ ile verilen bu savaşta hata yapmamalıyız. Bu hareketin gücünü ve desteğini ağırlıklı olarak ulusun sözde kalbi olan yerlerden ve Güney bölgelerinden alıyor olması bir rastlantı değil. Burası İkinci Dünya Savaşı sonrası Amerika’nın hiç de rahat olmayan bir bölümüydü. Savaş sonrası yaşanan kısa normalleşme evresinde özellikle Güney’de yüzyılların kültürünü ve geleneklerini tersine çeviren ırksal devrimler ve başkaldırılar izledi. Yirmi yıl sonra gelen hayal kırıklığı ise Güneydoğu Asya’da izlenen popülerlik kazanamamış savaştı ve klasik/konvensiyonel Amerikan vatanseverliğine büyük darbe vurmuştu. Bunu ise bir on yıl sonra gelen kadının toplumdaki orantısız yerinden ve gay, lezbiyenlerin toplumda yer edinememesinden rahatsızlık duyan bir cinsel devrim izledi. Bu politik, kültürel ve sosyal yenilgiler şimdi bir cephe savaşına dönüştü ve zamanı geriye sararak Amerika’yı savaş öncesi püriten konumuna geri getirmek istiyor. Dinci sağın ajandasının önemli kısımlarından birinin okullarda tekrar yaradılışçılık derslerinin verilmeye başlanması olması bu noktada şaşırtıcı değil. Bu durum, sağın 1920’lerde kaybettiği ancak kaybettiğini asla kabul etmediği, tıpkı bazı tutucuların İç Savaşı kaybettiklerini kabul etmemesi türünden bir savaştı. Sonuç olarak dinci

sağın bugün tekrar getirmeye çalıştığı hayat tarzı bu ülkede yarım yüzyıl önce kaybolmuştu.”

“Bütün bunlar yalnızca Amerikan halkının kalpleri ve zihinleri için bir savaş olsaydı, iyi hislerin ve insan terbiyesinin nihayetinde cehalet ve bağnazlık üzerine zafer kazanacağından emin olarak, daha az endişeyle çatışmaya girebilirdik. Ancak bu bir iktidar savaşıdır – bu hükümetin ilişkilerini kontrol altına alıp, medyayı kontrol etmenin, yargıyı manipüle etmenin ve özel hayatlarımızın ve ilişkilerimizin her kısmına sızmanın, dinci sağın Tanrı’nın rızası ile Amerika’yı yönetmek istemesinin savaşıdır.”[4]

Hatta Rudd daha da ileri giderek bu ülkedeki herkesin “aynı gemide” birlikte olduğunu iddia eder. Anlaşılan o ki, Rudd açısından bu vahşi baskıcı sistemle barış yapmak yeterli olmamıştır, böylece kendisi daha da ileri giderek bu sistemde yerleşik olan bütün bu suçlara *en grotesk ve en ekstrem ifade* vermeye çalışan bu faşistlerle ortak bir paydada buluşulması gerektiği konusunda ısrarcıdır.

Devrimin Temeli ve Devrimin Güçleri

Kendisinin ve Weather Underground’daki diğerlerinin 60’ların sonları ve 70’lerin başındaki oryantasyonlarından bahsederken Rudd dışarıdan kendi görünüşlerini “şiddet yoluyla bir devrimin kaçınılmaz olduğu delüzyonu içerisinde’’ olmakla karakterize eder. Diğer her şeyin dışında Rudd burada da yanlış bir dikotomi yapmaktadır: Weather Underground’un hatalı varsayımlarını redderken (yani devrimin çeşitli şiddet eylemleri yapan bir grup tarafından, objektif olarak kitlelerin mücadelesi olmaksızın yapılacağını) bununla birlikte şu an gerçek bir devrimin arzu edilir ve mümkün olmadığı şeklinde zararlı ifadeler de kullanır. Gerçekte 60’ların sonlarında ve 70’lerin başlarında bu ülkede gerçek bir devrimin olup olamayacağı sorusu bir hayli komplike ve ciddi bir sorudur ve kesinlikle Rudd’un yaptığı gibi ciddiyetsizlikle basit ve ucuz bir şekilde “şiddet yoluyla devrimin kaçınılmaz olduğu delüzyonu içerisindeydik” gibi ifadelerle ele alınmamalıdır.

Gerçek bir devrim iki temel faktöre dayanır: devrimci bir durum, ve sayıları milyonları bulan devrimci bir halk. Ve bu iki faktör sıkı sıkıya birbirine bağlıdır. Devrimci bir durum yalnızca toplumun genel anlamda bir krizde olmasıyla değil, aynı zamanda yönetici sınıfın ve sistemin

akut ve de derin bir krizde olması, milyonlarca insanın ise artık eskisi gibi yönetilmek istememeleri ve elbette bu sistemi dize getirmeye kararlı bir çizgiye gelmeleri ile mümkündür. Devrimci krizin temel etmenleri ve işaretleri şöyle sıralanabilir: artık bu sistemin devamlılığı için kullanılan şiddetin toplumun büyük bir kesimi tarafından meşru olmayan ve suçlu olarak kabul edilmesi ve de yönetici sınıfın kendi iç çatışmalarının çok derinleşmesi sonucunda kitlelerin başka bir tarafın baskıcı yöneticileriyle işbirliğine gitmeden devrim için gerekli güçleri oluşturma avantajlarını kullanması ile mümkündür. 60'ların sonları ve 70'lerin başlarında devrimin olabilirliği için kesinlikle bazı faktörler vardı: yönetici sınıfın politik krizi gün geçtikçe daha da derinleşiyordu ve devrimci zihniyette kitleler vardı. Bu reddedilemez bir gerçekti.[5]

"1968'e gelindiğinde ve bundan yedi yıl sonra, bu ülkede çok sayıda insan, milyonlarca orta sınıfı genci de dahil olmak üzere, alt tabakadan ve ezilen kesimlerden gelen insanlar da dahil bu sisteme karşı haklı bir öfke duyuyor ve radikal derecede farklı bir dünya istiyordu ve bu durum sistemin kendi silahlı güçlerinin içlerine kadar sirayet etmişti. Her ne kadar bu insanların sisteme olan öfkeleri ve devrimci hisleri haklıda olsa derin ve tutarlı bir bilimsel temelden yoksundu."[6]

Ancak o dönemde tam anlamıyla bir devrimci kriz anı, devrimci durum oluşmamıştı (ve durumlar açılmaya başlasa da henüz gelişmemişti) ve dönemin devrimci güçleri açık olmamakla birlikte kapitalist-emperyalist sistemin yönetici sınıfının baskıcı acımasız güçlerini yenebilecek gerçek bir devrimci kavga vermek adına organize olmuş ve baştan aşağı yayılmış devrimci bir duyguyu içerisinde barındıran stratejik bir yöntem etrafında birleşmekten yoksundular. Kısaca özetlediğim gibi:

"Dönemin gerçek başarısızlığı, gerçek bir devrimi yapabilmek ve kitlesel devrimci duygulara organize bir şekilde ifade alanı yaratabilecek stratejiye ve oryantasyona ve metodolojiye sahip bilimsel kökleri olan bir devrimci önderliğin olmayışıydı."[7]

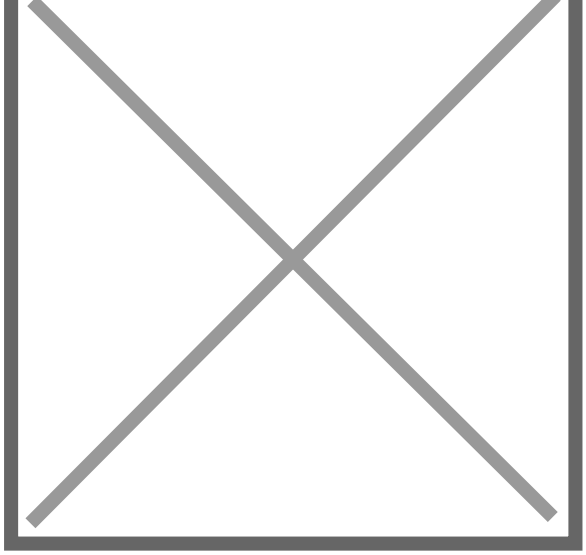
Bu ülkede 1960'lı yılların radikal ayaklanmaları aslında tüm dünyada ve özelinde Üçüncü Dünya'da, Latin Amerika, Afrika, Ortadoğu ve Asya'da sömürgeci baskının bertaraf edilmesi için başlayan bir mücadele ve değişim dalgasıydı ve bunun da ötesinde Çin'de devrimci sosyalist bir devletin ve kitlesel devrimci bir hareketin yapmakta olduğu, yüz milyonlarca insanın

kapitalizmin Çin'de restorasyonuna karşı giriştikleri ve sosyalist devrimi orada ve bütün dünyada devam ettirip derinleştirmek isteyen Kültür Devrimi ile bağlantılıydı. Ancak *Breakthroughs* (*Atılımlar)* ve *İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut* eserlerimde değinmiş olduğum gibi bu başkaldırılar belirli kısıtlılıklar kadar, ciddi anlamda güçlü olan kuvvetlerle de karşı karşıya kalıyordu ve tam da bu yüzden sadece tek bir ülkede değil ama dünya çapında bir fenomen olarak geri çekilmişti.[8] Ve o zamandan beri dünyada ciddi değişimler yaşandı ve bunların pek çoğu da negatif değişimlerdi: Çin'de kapitalizmin restore edilmesi, her ne kadar kapitalizm çoktan restore edilmiş olsa da yönetici sınıfının belirli bir zaman boyunca kendini sosyalizmin kalesi olarak gösterdiği Sovyetler Birliği'nin bu aldatmadan en sonunda vazgeçmesi ve adeta içeriye doğru patlayarak kapitalizmin tüm Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa hattında yüzeye çıkması; ve de Üçüncü Dünya'daki mücadelelerin ya yenilmeleri ya da kapitalist-emperyalist sistemin uzantıları olacak şekilde burjuva yönetici sınıflara dönüşmeleri; bu ülke de dahil olmak üzere uluslararası durumun değişmesi ve de ezilenlerden kurulan bir orta sınıf tabakanın sistemin asalaklığı ile genişlemesi ile birlikte milyarlarca insanın özellikle de Üçüncü Dünya ülkelerindeki insanların süper sömürüsü; ilerleyen on yıllarda gittikçe duyarsız bir politik ve kültürel atmosferin oluşması ve gerçek toplumsal değişimler için mücadele veren grupların kendilerini bu baskıcı ve sömürücü düzen ile sınırlamaya başlayarak BEB'e (Burjuva Seçim Saçmalığı) dahil olmaları şeklinde karakterize edebiliriz. Ve bütün bunlara yönetici sınıfın sözcüsü medya ve entelektüel suç ortaklarının sayısız ideolojik saldırıları, komünizme ve gerçekten radikal 1960'ların yükselişinin her olumlu yönüne saldırılar – yani Mark Rudd'un mütevazı şekilde katkı sunduğu saldırılar da dahildir.

Ancak bütün bu değişimler bilimsel bir önderlikle komünist bir devrime olan ihtiyacı yok etmedi, ne de bu ihtiyaç kayboldu. Hatta tam aksine daha çok dillendirilir bir halde aciliyete kavuştu. Ve herkes 60'lı yılların büyük başkaldırılarının toplumu radikal bir şekilde dönüştürme hedefinden ve de baskısız, sömürüsüz ve bunları devam ettiren acımasız düzeninin olmadığı bir dünya hedefinden vazgeçmiş değil, ayrıca bunun başarılması için yapılması imkanlı olan komünist bir devrime ihtiyacımız olduğu konusunda da herkes geri adım atmış değil. Kesinlikle haklı şekilde belirttiğim gibi "bu korkunç son on yıllarda" bazılarımız azimle bütün gerçek zorluklara rağmen bu devrimin başarılabilmesi için, devrimin gerekliliğine ve de nasıl yapılabileceğine yönelik

bilimsel kavrayışı derinleştirmiş durumda. Bu son on yıllarda eserlerimde ortaya koyduğum gibi artık *yeni komünizm* var. Yeni Komünizm, komünist teorinin geçmişinin devamı olmakla beraber, aynı zamanda ileriye bir atılımı ve ondan belirli bir kopuşu da temsil eder ve de buna ek olarak daha önce zaten geliştirilmiş olan komünist teoriyi, daha kararlı bilimsel bir zemine oturturken gerçek bir devrim ve de radikal bir şekilde farklı bir toplumla beraber kurtuluş yolunda ihtiyacımız olan stratejiyi ve de önderliği ortaya koyar.[9]

1960'ların yükselişi sırasında, radikal değişim ihtiyacına ikna olanlar ellerine geçen her tür silahı alarak (1917 devrimini yöneten Lenin tarafından belirtilen bir formülasyona atıftır, Lenin Rus Devrimi'ne ve ayrıca komünist teorinin gelişimine paha biçilmez katkılarda bulunmuştur) savaşa giden köylüler gibi bu değişikliği aramaya başladılar. Bu gerçekten de gerçeğe dönüştü; fakat o zamanlar komünist hareketin mevcut teorisini ele aldığımız için bazılarımız için mecazi olarak doğruydu. Bu bizi doğru bir şekilde bir devrimin kitlelerden izole olmuş küçük bir grup tarafından değil, devrimin ancak *kitlelerin, milyonlarca insanın örgütlü mücadelesini içermesiyle* yapılabileceği anlayışına götürdü. Fakat aynı zamanda hatalı, modası geçmiş bir kavram haline gelen şeyleri benimsememize yol açtı – Siyahilerin ve diğer azınlık milliyetlerinin, kadınların ve diğer önemli toplumsal sorunların baskısına karşı mücadeleye ciddi dikkat ve çaba harcarken, devrimin esas gücünü genel anlamda işçi sınıfı değil, daha spesifik olarak büyük ölçekli sanayideki işçiler olarak belirlemek – ki bu kesimler aslında bu ülkede, özellikle de asalaklıktan, Üçüncü Dünya'daki emperyalist tahakküm ve süper sömürüden kaynaklı ganimetlerle önemli ölçüde "burjuvalaşmış" durumdaydı. (Aslında, bu durumdaki bazı genç işçiler yürüttüğümüz devrimci çalışmaya olumlu tepkiler verdiler – devrimci süreçteki bazı yanlış anlaşılmalar ve ekonomizme yönelik kesin eğilimler nedeniyle, sosyalist devrim için bir hareket inşa etme girişimi, bunların merkeze alınıp işçilerin daha acil ekonomik talepleri etrafında toplanması nedeniyle gölgede kalmış ve sınırlanmıştı. Ancak bu genç işçilerin olumlu tepkisinin gerçekte o zamanın radikal gençlik kültüründe daha çok etkisi vardı, bu durum ekonomizmi genel devrim talebi ile birleştirme yaklaşımından daha etkiliydi.)

Burada da vurgulandığı üzere, bu ülkede ve dünyada genel olarak o zamandan bu yana geride kalan onlarca yıl içinde büyük değişiklikler yaşandı – yeni komünizmin gelişimi, ki en önemli yönlerinden biri olarak devrimin stratejisi ve devrimin güçlerine yönelik devamlı olarak bilimsel bir analizi uygulaması ve bu temelde meseleleri ele almasıdır – bunlar *Yeni Komünizm*[10] ve *Breakthroughs (Atılımlar)* gibi çalışmalarımda devrimin omurgası olacak kuvvetlerin temel olarak on milyonlarca insanın içinden geleceği aktarılmaktadır -özellikle de şehirlerde yoğunlaşmış olanlardan, fakat buna diğerleri de dahildir- yani bu sistem altında vahşi baskıya ve acımasız sömürüye maruz kalanlar, fakat ayrıca bu devrimin özellikle gençler ve öğrenciler olmak üzere çeşitli toplumsal güçlerin geniş bir şekilde birleşmesini içermesi gerektiği vurgulanmaktadır, bu sürece orta tabakadan gelenler de dahildir, ve buna binlerce ama binlerce kişiden oluşacak sağlam çekirdek tarafından ve sağlam bir şekilde temellendirilmiş komünizm bilimi, ileri doğru geliştirilmiş yeni komünizm ile önderlik edilmesi gerekmektedir.

Bu devrimin temeline yönelik yeni komünizm ile çok önemli bir anlayış belirtilmektedir, ve bu da yoğunlaştırılmış bir şekilde *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz?* içinde yer alır.

Devrimin temeli verili bir zamanda insanların ne düşündüğü veya yaptığına değil, muazzam derecede acılara neden olan ve bu sistem altında çözümlenemez durumda olan sistemin temel ilişkileri ve çelişkilerine dayanır. (Alıntı *İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut: Bireysellikten, Asalaklıktan ve Amerikan Şovenizmden Kopmak*'tan yapılmaktadır)

Ve *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz?* şu önemli sorulara odaklanır:

**Niçin* Siyahi halk, Latinolar ve Yerli Amerikalılar soykırımsal bir zulme, kitlesel tutuklamalara, polis vahşetine ve cinayetlere maruz kalıyor?

**Niçin* patriarkal aşağılama, insandışılaştırma, her yerdeki bütün kadınlara boyun eğdirme ve cinsiyet veya cinsel yönelim temelli baskı var?

**Niçin* imparatorluk savaşları, işgal orduları ve insanlığa karşı suçlar var?

**Niçin* göçmenlerin şeytan gibi gösterilmesi, suçlu olarak kabul edilmesi ve sınırdışı edilmeleri durumu yaşanıyor ve sınırlar niçin askerileştiriliyor?

**Niçin* gezegen ölçeğinde çevre tahrip ediliyor?

Şöyle devam eder:

Bunlar bizim **“5 DURDUR”** dediğimiz -neden olduğu bütün acılar ve yıkımlarla birlikte bunları *durdurmak* için gerçek bir kararlılıkla güçlü bir şekilde protesto edilmesi ve direniş gösterilmesi gereken bu sistemin derin ve tanımlayıcı çelişkileridir ve bunlara ancak sistemin kendisine nihai olarak bir son vererek son verilebilir.

Ve şu şekilde devam eder:

Bütün bunlarla birlikte, *niçin* insanlığın büyük bir bölümünün sefalet çektiği, 2.3 milyar insanın temel bir tuvaletten veya heladan mahrum olduğu, çok sayıda insanın önlenebilir hastalıklardan kaynaklı acı çektiği, milyonlarca çocuğun *her yıl* bu hastalıklardan ve açlıktan öldüğü, 150 milyon çocuğun çocuk işçi olarak acımasızca sömürüldüğü, bütün dünya ekonomisinin muazzam bir ter atölyeleri ağına dayandığı, çok fazla sayıda kadının düzenli olarak cinsel istismara ve tacize maruz kaldığı, 65 milyon mültecinin savaş sonucunda yerlerinden olduğu, sefalet, eziyet yaşadığı ve küresel ısınmanın etkilerinin yaşandığı bir dünyada yaşıyoruz?

İnsanlığın durumu niçin bu şekilde?

Ve bilimsel olarak temellenmiş şu cevap verilir:

Tek bir temel sebebi var: İçinde yaşadığımız kapitalizm-emperyalizm sisteminin temel doğası ve işleyiş şekli bunun nedenidir, sistem bu temel doğasından ötürü devamlı olarak dehşet üzerine dehşet üretmektedir. Ve temel olarak iki seçeneğimiz var. Ya bütün bunlarla yaşamaya devam edeceğiz ve gelecek kuşaklar da -eğer bir gelecekleri olacaksa- aynısını, hatta daha beterini yaşamaya devam edecek – veya devrim yapacağız!

Mark Rudd (ya da herhangi biri) tüm bunların -bu "5 DURDUR"a ve insanlığın bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin egemenliği altında maruz kaldığı korkunç koşullara son verebileceğini söyleyebilir mi?- peki bütün bunlar mevcut sistemin sınırları içinde ve bu sistem devrimci şekilde devrilmeden yapılacak çeşitli reformlar yoluyla elde edilebilir mi? (ya da umulması gereken en iyi şey, tüm bunların devam edeceği, fakat küçük çaplı iyileştirmeler olacağına ilişkin bir argüman mı?) Hayır! – insanlığın tüm bunlardan kurtuluşu derinden ve acilen gereklidir ve radikal olarak farklı ve çok daha iyi bir gelecek talep etmek mümkündür ve dünya çapında kazanılacak komünizm, başından sonuna kadar gerçek bir devrimi ve insanlığın bu sistemin ötesine ilerlemesini gerektirir. Bunu başarmanın zor olacağı ve milyonlarca ve nihayetinde milyarlarca insanın devasa, zorlu ve fedakarca mücadelesini gerektireceği, ciddi olan ve kendini *yeni komünizmin* bilimsel yöntem ve yaklaşıma dayandıran hiçkimsenin inkar etmeyeceği bir tespittir. Ancak bilimsel bir analiz, bunun zor olduğu kadar gerekli olduğu ve mümkün olduğu (kesin değil ve kesinlikle kaçınılmaz değil – fakat mümkün) olduğu sonucuna yol açar. Ve dünyayı kapitalist-emperyalist sistemin egemenliği altında kabul etmeyi redden herkesin, insanlığa dayatılan bütün gereksiz acılara ve son derece gerçek yok olma tehlikesine karşı kendini bu devrime katkı yapmaya adaması gerekmektedir.

Temel anlamda, Mark Rudd'un eski çocuksu ve esasen terörcü konumu ile Rudd'un şimdilerde teşvik ettiği bu canavarca sistemle reformcu uzlaşısı arasında bir birlik vardır. Görünüşte karşıt olan bu "siyasi kutupları" birleştiren şey, mevcut baskıcı sistemi devirmeye ve çok daha iyi bir sistemi hayata geçirmeye kararlı milyonlarca insanın örgütlenmesi mücadelesi yoluyla gerçekleştirilen gerçek bir devrime ortak muhalefetleridir. Ve epistemoloji (gerçekliği anlama yaklaşımı) açısından, bu hatalı birliğinin altında yatan şey, hem Weather Underground gibi bir şeyin yönelimini, hem de reformizmi karakterize eden şey bilimsel olmayan -ya da temelde

anti-bilimsel olan- yöntem ve yaklaşımdır, ki Mark Rudd da dahil olmak üzere çok sayıda kişiye miras kalan budur.

Referanslar:

1. *"Ike'den Mao'ya ve Ötesine. Anaakım Amerika'dan Devrimci Komünist'e Yolculuğum"* – Bob Avakian

2. Bob Avakian, "*Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz?"* Bu konuşmanın metni ve videosu revcom.us adresinde mevcuttur.

3. *TRUMP/PENCE REJİMİ GİTMELİ! İnsanlık Adına Faşist Bir Amerika'yı Kabul Etmeti REDDEDİYORUZ! Daha İyi Bir Dünya Mümkün*, Bob Avakian'ın Konuşması. 2017'de yapılan konuşma. Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.

4. *"Reflections on Pacific School of Religion's Response to the Religious Right,"* – Dr. Hubert Locke, ayrıca revcom.us web sitesinde mevcuttur.

5. Devrimci bir durumun bu karakterizasyonu *NASIL KAZANABİLİRİZ, Devrimi Nasıl Gerçekleştirebiliriz* (Devrimci Komünist Partiden bir açıklama), "*Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz?"* içinden alıntılanmıştır, her ikisi de revcom.us sitesinde mevcuttur.

6. "*Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz?"*

7. "*Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz?"*

8. *BREAKTHROUGHS (ATILIMLAR): Marx'ın Tarihsel Atılımı ve Yeni Komünizm ile Daha İleri Bir Atılım. Temel Bir Özet.* Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.

9. *"Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz?" videosu ayrıca "Kuzey Amerika'da Yeni Sosyalist Cumhuriyet için Anayasa (Tasarı Önerisi) " metinleri* revcom.us web sitesinde mevcut.

10. *YENİ KOMÜNİZM– Gerçek Bir Devrim ve Kökten Yeni Bir Toplum İçin Gerçek Kurtuluşa Giden Yolda Bilim, Strateji ve Önderlik*, El Yayınları, 2018.